

Budou muslimové pro EU 21. století tím, čím Germáni pro říši Římskou?

Autor: Karel Veliký

Historie islámu v Německu začala v Prusku. Roku 1739 bylo 22 někdejších tureckých válečných zajatců krále Friedricha Viléma I. (1688–1740) přijato do pruské armády. K dispozici dostali i vlastní modlitebnu. Koncem 18. století dosáhl počet muslimů v pruské armádě cirka tisícovky. Nešlo už o Turky, nýbrž o Tatary z rozděleného Polska. Plnili vesměs funkce dnešních průzkumníků a diverzantů. Praktikování víry bylo podporováno, existovala tudíž funkce pruského vojenského imáma. Plukovní matriky takto uvádějí např. poručíka Osmana, „kazatele pruských mohamedánů“. Na tuto tradici plodně navázaly Wehrmacht a Waffen-SS. Ve třetí říši byly pro mulláhy, vykladače islámu u muslimských jednotek, zavedeny vzdělávací kurzy. Naproti tomu v dnešním Bundeswehru žádná zvláštní péče o duchovní potřeby vojáků islámského vyznání neexistuje!

První mešitu ve střední Evropě nechal r. 1915 zřídit německý císař Vilém II. (1859 – 1915) ve Wünsdorfu. Ostatně již dávno před válkou tento monarcha u Saladinova hrobu v Damašku prohlásil: „*Mohu jeho sultánské veličenstvo a tři sta milionů mohamedánů ujistit, že německý císař bude navždy jejich přítelem.*“ Osmanská říše byla na oplátku jedním z nemnoha spojenců obklíčené Německé říše. Thorak své první monumentální práce tesal ještě za Výmarské republiky v Turecku Kemala Atatürka. Nacionálně-socialistické Velkoněmecko pak arabský svět pokládalo za přirozeného spojence proti britskému imperialismu a Berlín se stal dočasným domovem jednoho z nejrespektovanějších islámských duchovních, velkého muftího **Amína al-Husajního**. Koncem května 1933 byla do seznamu spolků v říši rovněž zapsána berlínská pobočka Islámského světového kongresu, roku 1941 byl – rovněž v Berlíně – založen Islámský ústřední institut. Na něj v roce 1962 navázal **Zentralinstitut Islam-Archiv-Deutschland Stiftung**, sídlící dnes v Soestu, jehož ne nepodstatnou náplní je zpracovávat pruskou tradici islámu. Neboť mnoho muslimů německého původu se s touto tradicí ztotožňuje – jednou z nejofenzivněji vystupujících skupin tohoto směru je súfijský „**Tauhid-Orden**“ .

V rakouskouherské habsburské říši, kde žilo 600 tisíc muslimů (převážně bosenských), byl islám jako náboženství oficiálně uznán v roce 1912 tzv. „islámským zákonem“ císaře Františka Josefa. V tomto převážně katolickém soustátí, které si nárokovalo být následníkem Svaté říše římské, sloužili muslimové v císařově osobní stráž, imámové byli v armádě a k výstavbě velké mešity ve Vídni nedošlo jen kvůli vypuknutí první světové války! Není proto zřejmě náhoda, že i v meziválečném a poválečném „zrepublikanizovaném“ Rakousku se

muslimové těšili a těší rozsáhlým svobodám (právní uznání islámského náboženství s vlastním rakouským muftím, islámskými školami a nijak omezenou náboženskou praxí). Zato „Československá“ demokratická republika, další ze států vzešlý z rozpadu mocnářství po ztracené válce, s uznáním islámu nijak nespíchala. K jeho potvrzení proto došlo až v roce 1941 protektorátní vládou, kdy již byly historické české země dočasně opět začleněny do nadnárodní Říše. Velký podíl na tomto uznání má český konvertita Alois „Muhammad Abdulláh“ Brikcius, redaktor Vlajky. [1]

Adolf Hitler, který podle Nietzscheho pokládal arabský režim ve Španělsku za „něco úžasné vznešeného“, [2] v žertu v úzkém kroužku prohlásil: „Když už jsme na sebe vzali židovství – křesťanství je něco tak fádního – tak jsme měli radši přijmout mohamedánství, toto učení o odměně za hrdinství: jenom bojovníci se dostanou do Sedmého nebe! Germáni by si byli podmanili celý svět, jenom křesťanství nás od toho zdrželo.“ [3] Známy je rovněž jeho výrok: „Arabové a Marokánci se ke mně modlí už dnes.“ [4] Věrnost Vůdci každopádně přísahali příslušníci tří muslimských divizí Waffen-SS, dvou chorvatských a jedné albánské určených především k boji proti Titovým komunistickým partyzánům (existovaly však **Ostlegionen**, včetně **Türkistan Lejyonu** čili „turkická legie“, formovala se „arabská“ aj.). Führer, který „ryzí mohamedány pokládal za jediné spolehlivé“, [5] také určitě věděl o „saracénské“ tělesné strážci císaře **Friedricha II.** a o náklonnosti tohoto „velkého **Štaufa**“ k islámské kultuře vůbec. [6] Vlajky muslimské Palestiny směly vlát vedle vlajek s hákovými kříži.

Po válce zase někteří národní socialisté našli v arabských zemích existenční, ba existenciální azyl. Lidé jako **Ludwig Ferdinand Clauß**, **Franz Altheim**, **Johann von Leers** (alias **Omar Amin**) nebo **Sigrid Hunkeová** (*Allahs Sonne über dem Abendland – Unser arabisches Erben*) na rozdíl od Goetha, Carlyla či Bardèche, kteří islám velebili z bezpečné zeměpisné, časové a kulturní vzdálenosti, [7] poznávali islámskou kulturu bezprostředně; Arno Breker modeloval jezdeckou sochu marockého krále Mohammeda V. Praktická pomoc, kterou němečtí specialisté poskytovali arabským národně-revolučním režimům, [8] **Násirově** Egyptu na prvním místě, byla nezanedbatelná. Však také nástupnické formy těchto režimů byly v posledních dvou desetiletích takřka systematicky rozvráceny USraelskými imperialisty a sionisty. Byli to ovšem i němečtí „kapitáni průmyslu“, kteří koncem 50. let v honbě za vyššími zisky řešili svůj problém „levné pracovní síly“ tzv. **gastarbeitery**, a to především z Turecka a Balkánu. „Osmašedesátníci“ jim následně zařídili, aby se tam nejen nemuseli vracet, ale aby se jejich rodiny mohly přistěhovat za nimi...

Otázka zní: budou muslimové pro EU 21. století tím, čím Germáni pro říši Římskou? K. V.

Zdroj: Junges Forum, č. 3/2004, „*Der Islam und die Rechte*“ [Islám a pravice], Regin-Verlag.

Poznámky:

[1] Více k němu Milan Nakonečný, *Vlajka: K historii a ideologii českého nacionalismu*, Praha 2001, str. 304.

[2] Viz Adolf Hitler, *Monology ve Vůdcově hlavním stanu 1941–1942*, Praha 1995, str. 265

(Vlkodlak 28. 8. 1942, poledne). Srv. Friedrich Nietzsche, *Antikrist*, Olomouc 1995, str. 155 (kap. 60.).

[3] A. Hitler, tamt.

[4] A. Hitler, cit. d., str. 149.

[5] *Hitlers Lagebesprechungen im Führerhauptquartier*, ed. H. Heiber, Darmstadt/Wien 1963, str. 46; úplný soubor Hitlerových výroků k islámu podává Guillermo Airas, *Hâjj Hitler: Hitler y el islam*, Malaga 1999.

[6] *Bud' člověk jest čandalou, nebo jím není... „Boj na nůž s Římem! Mír, přátelství s islámem“: tak cítil, tak činil onen veliký svobodný duch, génius mezi německými císaři, Fridrich Druhý*, viz F. Nietzsche, cit. d., str. 157. Míněn je pochopitelně Řím papeženský.

[7] Johann Wolfgang Goethe, *Západovýchodní díván*, Praha 1955, str. 314 až 317 (Poznámky a pojednání k lepšímu porozumění Západovýchodního dívánu); Johann Peter Eckermann, *Rozhovory s Goethem*, Praha 1955, str. 194n., 356, 603n.; Thomas Carlyle, *Hrdinové: úcta k hrdinům a hrdinství v dějinách*, Praha 1925, (Přednáška II., Hrdina jako prorok, Mahomed: islam); Maurice Bardèche, *Qu'est-ce que le Fascisme?*, Paris 1961 („V Koránu je cosi mužného...“).

[8] Tak se také mohlo stát, že lidé jako Skorzeny podporovali v alžírské válce domácí partyzány proti svým evropským kamarádům z OAS (Guérin-Sérac za všechny), francouzským *paras*. Viz Nicola Rao, *La fiamma e la celtica*, Milano 2006, kap. „Algeria e Israele dividono i fascisti“.